

„Pe când umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut pe doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: **Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El. Și de acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele și i-a chemat. Iar ei îndată, lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după El. Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința în popor.**” (Ev. Matei, 4, 18-23)

Creștinismul românesc are rădăcini adânci în sufletul poporului și rugători în ceruri

Astăzi, în Duminica Sfinților Români, **ne aducem aminte de cei ce au predicat Evanghelia lui Hristos pe pământul țării noastre**, începând cu însuși Sfântul Apostol Andrei, cel dintâi chemat la apostolie sau la misiune, despre care ne vorbește chiar Evanghelia din această zi. Pe temelia predicii Sfântului Apostol Andrei și a ucenicilor săi în sud-estul țării noastre, în Dobrogea de astăzi, s-a răspândit creștinismul la străromâni și români, astfel încât **poporul român s-a format și s-a creștinat lent, dar profund**. Poporul român nu a fost creștinat într-un anumit an, la comanda cneazului, regelui sau împăratului, cum a fost cazul la unele popoare vecine, ci **creștinarea românilor s-a făcut de jos în sus, începând cu oamenii simpli și cu soldații creștini din legiunile romane veniți în Dacia**, iar apoi prin lucrarea unor misionari creștini, în special răsăriteni vorbitori de limbă greacă și latină. **Creștinismul primit și cultivat de români s-a dovedit timp îndelungat a fi un creștinism cu rădăcini adânci în sufletul poporului român întrucât a rezistat în timpul invaziilor popoarelor migratoare ca: goții, hunii, gepizii, avarii, slavii, bulgarii, pecenegii, cumanii, tătarii și turcii**, astfel încât a rămas același creștinism ortodox latin răsăritean al țării noastre și după invaziile popoarelor migratoare necreștine. Iar prin sfinții noștri străromâni și români, cunoscuți și necunoscuți pe nume, Crucea lui Hristos Cel Răstignit și Înviat a devenit lumina botezului și vieții poporului român.

Faptul că **românii, de limbă latină și credință ortodoxă răsăriteană, nu despart Crucea de Înviere** constituie un popor în același timp jertfelnic și iubitor de înviere, răbdător în suferință și purtător de speranță.

Credința poporului român creștinat, născută și cultivată prin predica Sfântului Apostol Andrei și prin lucrarea misionarilor creștini, vorbitori de limbă greacă și latină, **a rodit duhovnicește mai ales în mulțimea sfinților martiri, a sfinților cuvioși din mănăstiri, schituri și sihăstrie, în mulțimea sfinților ierarhi păstori de eparhii, a domnitorilor sfinți apărători ai patriei și ai credinței, în mulțimea preoților, precum și în mulțimea sfinților mireni cunoscuți și necunoscuți pe nume**, care au postit mult și s-au rugat constant, au mărturisit credința în vremuri grele, au construit biserici și mănăstiri, au născut, crescut și educat copii în iubirea lui Hristos și în iubirea de Biserică și Neam.

În calendarul Bisericii noastre nu există vreo lună în care să nu fie pomenit cel puțin un sfânt român, însă **astăzi, în Duminica Sfinților Români, sunt pomeniți toți sfinții români împreună**, cei cunoscuți sau canonizați de Biserică și cei necunoscuți pe nume de către oameni, dar pe care Dumnezeu îi cunoaște că sunt sfinți.

Astăzi trebuie să mulțumim lui Dumnezeu mai ales pentru darurile Duhului Sfânt revărsate în sfinții din poporul român, daruri pe care ei le-au cultivat prin credință și nevoiță, prin rugăciune și fapte bune spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. **Amin!**

+ P.F. Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

www.basilica.ro

Mărturia sfinților români, prăznuiți Duminica aceasta, a lăsat-o anume Dumnezeu nouă, ca să o trecem și pe sub simțurile noastre. **Ce mai înseamnă sfințenia?** Avem moaștele Sfinților. Ce sunt moaștele Sfinților? Poate unii nu ați văzut, alții poate ați văzut roadele acestea ale Sfinților și, ca evlavioși creștini, ați fost și v-ați închinat și v-ați atins de ele și le-ați sărutat. **Cei dragi ai noștri pleacă din lumea aceasta. Când îi ia Dumnezeu, ne apropiem cu drag de ei, pentru că sunt ai noștri, și îi luăm și îi sărutăm**, îi îmbrățișăm și îi simțim că sunt reci. Oricât ne-ar fi ei de dragi, nu-i putem păstra însă lângă noi. **A arătat Dumnezeu însă, în același timp, că ceea ce e firesc să se dea stricăciunii, prin puterea lui Dumnezeu poate rămâne nestricăcios**. Acestea sunt moaștele Sfinților: trupuri spiritualizate, care s-au sfințit prin fapte, nu prin cuvinte, prin osteneala veșnică.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să ducem mai departe, așa cum au făcut-o Sfinții de dinaintea noastră, credința și Adevărul, curate, luminoase, în Duh de smerenie și umilință și, în același timp, cu curaj și putere de jertfă mărturisitoare.

12 iulie - Icoana Maicii Domnului Prodromița este o icoană făcătoare de minuni „nefăcută de mână omenească”, zestrea cea mai de preț a Schitului Ioan Botezătorul Prodromu de la Sfântul Munte Athos (din Grecia) și binecuvântarea Maicii Domnului.

Istoricul icoanei

În anul 1863, în timpul lucrărilor de ridicare ale schitului Prodromul, ieroschimonahul Nifon căuta un iconar care să zugrăvească pe lemn de tei o

icoană a Maicii Domnului care să fie pictată potrivit rânduielilor bisericești: citirea zilnică a Acatistului Maicii Domnului, post negru cu o singură masă pe zi la sfârșitul lucrului, înfrânarea de la mânie, mândrie și păcate trupești, precum și celelalte rânduieli. Cuvioșii Nifon și Nectarie l-au găsit pe iconarul Iordache Nicolau, om evlavios și cu frica lui Dumnezeu, care s-a încumetat să picteze icoana și s-a apucat imediat de lucru la mănăstirea Bucium din Iași. Deși era un pictor priceput, se poticnește inexplicabil la zugrăvirea Sfintele Fețe ale Fecioarei Maria și a Pruncului Iisus din brațele ei. Speriat și mâhnit că poate și-a uitat meșteșugul sau o voință mai puternică se opune, acoperă icoana, încuie atelierul și amână totul pentru a doua zi. În dimineața următoare, rămâne uimit că icoana era desăvârșită, fără să înțeleagă cum se petrecuse această minune. Pentru a da mai multă credibilitate minunii, iconarul a lăsat și o mărturie scrisă.

Acest document se păstrează în arhiva schitului Prodromul și este datat 29 iunie 1863:

"Eu, Iordache Nicolau, zugrav din târgul Iași, am zugrăvit aceasta sfântă icoană a Maicei Domnului cu însăși mâna mea, la care a venit o minune: după ce am isprăvit veșmintele, după meșteșugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez fețele Maicei Domnului și a lui Isus Cristos. Privind eu la chipuri, cu totul a ieșit din potrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meșteșugul. A doua zi, după ce m-am sculat, am făcut trei metanii înaintea Maicei Domnului, rugându-mă să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi sfânta ei icoană. Când m-am dus să mă apuc de lucru, am aflat chipurile drese desăvârșit, precum se vede. Văzând această minune, n-am mai adaos a-mi pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deși o greșală a fost aceasta ca am dat lustru la o asemenea minune". De-a lungul timpului au fost consemnate numeroase minuni datorate Icoanei Maicii Domnului Prodromița.

Chipul Maicii Domnului și al Pruncului Iisus au culoarea galbenă, cu nuanța grâului, asemănându-se foarte mult cu descrierea rămasă de la Sfinții Epifanie și Nichifor, care au lăsat posterității un portret fizic al Fecioarei. Există mărturii cum că Sfințele Fețe se schimbă miraculos, uneori întunecându-se, alteori luminându-se.

<http://ro.orthodoxwiki.org>

8 iulie - Sfinții Epictet și Astion sunt cei mai vechi martiri din țara noastră, atestați de izvoarele aghiografice. Au pătimit în anul 290, în persecuția lui Dioclețian (284-305) și au primit moartea martirică în cetatea Halmyris, vechea cetate creștină așezată pe malurile Dunării ce se numea în antichitate "Almyra".

După Edictul de la Milan, din anul 313, trupurile Sfinților Epictet și Astion au fost îngropate în cripta bazilicii episcopale din Halmyris. Au rămas necunoscute celorlalți creștini, până în data de 15 august 2001, când ele au fost descoperite și depuse în Catedrala arhiepiscopală din Constanța. În prezent, moaștele Sfinților Epictet și Astion sunt prezente în Mănăstirea Halmyris, iar la Constanța au rămas doar câteva părțile din sfintele lor moaște.

<http://www.crestinortodox.ro>

Pașii lui Dumnezeu: Un om, ajuns în rai, i-a cerut lui Dumnezeu să-i descopere viața pe care a trăit-o. Dumnezeu i-a înfățișat-o ca și când ea s-a desfășurat pe nisipul unei plaje. Omul a văzut că în momentele de bucurie erau patru urme de pași pe nisip, ale lui și ale lui Dumnezeu. Dar în clipele de suferință, erau numai două urme. Mâhnit, omul i-a spus lui Dumnezeu: " De ce în momentele grele m-ai lăsat singur? " Acesta i-a răspuns: " În clipele de suferință erau doar urmele Mele, pentru că atunci te purtam pe brațe ".
<http://www.crestinortodox.ro>

Subiectul catehezei din 07 iulie 2013 – „Cincizecimea personală” sau preoția împărătească a mirenilor

Programul săptămânii 07 iulie 2013 – 14 iulie 2013

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	07 iulie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Duminica Sfinților Români) - Pr.Dragoș
Duminică	07 iulie	17 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și Cateheză - Pr.Dragoș
Luni	08 iulie	17 - 19 - Acatistul Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil – Pr.Ticu
Miercuri	10 iulie	9 - 11 - Sfințirea mică a apei - Pr.Ticu
Vineri	12 iulie	9 - 11 - Taina Sfântului MASLU
Vineri	12 iulie	17 - 18 - Slujba acatistului - Pr.Ticu
Sâmbătă	13 iulie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Ticu
Sâmbătă	13 iulie	17 - 18 - Vecernia Duminicii a III-a după Rusalii - Pr.Ticu
Duminică	14 iulie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Duminica Sf. Părinți de la Sin. IV Ecumenic) - Pr.Ticu
Duminică	14 iulie	17 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și Cateheză - Pr.Ticu